

BIZITZA EZKUTUA

Azia,
aizetara jaurtitzen da ugari;
gero, estaldu, lur-azpian gorde.

Otz aundiak, elurrak,
Il egiten duela dirudi.
Neguko epe luzeen geldi egona!
Eriotz-ixiltasuna soro gaiñean...
«Gari-alea jltzen ez baldin ba'da...»
Eta, alere, bertan eratzen da
gure maietako ogia.

Ama, etxe barruan gorderik,
bere lagun, jai ta batzarretarako
ezkutatu zaigu oso-osorik.
Amatasunaren gau luzean sartua,
agur dagio pixkaka pixkaka
maite zuen guztiari. Guztiz erantzi
ta iltzera doala uste du, aurki.

Ta, alere, bere errai-muiñean,
ta gero bere biotz-ondoan,
sukaldea, aberria, elizea ta zerua
beteko dituzten bizitzak
poliki-poliki eratuz dijoazte.

Ama ¡zango ote? Gure maite-muiñoan
zure arnas sortzaillea, ene Jainko,
berriz ere igaro ote zaigu?
Bildurra ta poza,
bai, aukeratua ¡zanaren poz zorakorra..

Senar: atoz nere eskui-aldera.
Itz dagizut. Aditzen ote, esaizu?
Begira..., aurtxo bat, bat geiago
gure supazterra ugaritzera.

Emen izango zaitut, ezta?
Etzera askorik urrutiratuko?
Lagun zakizkit... Ain da eder!

Ancelle